

Pjaty staw.

**Za wěrju, teho dla ryczu ja, ja budu pak
jara czwilowany.**

Ps. 116, 10.

Hdyž bě Tezel se swojim wotpuškom do někajkeho města pschischoł, dawasche husto psched zyrkwiny mi durjemi wulki woheń šapalicz a pschipowjedacz, so tajzy do czašneho a wěczneho wóhnja pschińdu, kiž šo hamžej pschecziwja. Duž tež na tajkich bjes jeho pschiwšowarjemi njepobrachowasche, kiž džachu: Po štyrjoch njedželach je tutón Luther wot zyrkwineje wyschnosče š wóhnom spaleny! Tón pak šo njebojesche a džěsche š lubošnym pschewodnym listom šwojeho šhurwjercha 1518 do Heidelberka, hdžež mějachu Augustinarjo wulku šhromadžisnu. Tam bjes nimi psches jašnosč šwojich šlowow a psches ščeřpliwosč pschi rošryčowanju tak wulke pschipošnacže namaša, šo buch u někotšy mlódschi, kaž Buzer a Lorenz, wot teho dnja jeho pscheczěljo a šobudžělacžerjo. Tym štaršchim a wyschšchim pak, kotšiz jeho tu, kaž předy, napominachu, šo njeby pschewulku wěz šapoczał, wón pschezo a pschezo šašo wotmolwjesche: „Hdyž je tón škutt š Boha, ščtó trjeba jemu pomhacž? Ščtó móže jón šadžewacž? Niž moja, niž našcha wola, ale twoja wola šo štań,